

У романі представлено батьків, які встановлюють жорсткі правила та очікують покори від своїх дітей. Прикладом є виховання Аттікусом Фінчем, який вимагає від своїх дітей слухняності та моральної справедливості. Він намагається передати їм розуміння права кожної людини на справедливе та гідне ставлення до неї. Його підхід полягає у тому, щоб навчити дітей розрізняти добро та зло, навіть коли це не завжди популярно або зручно. Спілкуючись зі своїми дітьми, Аттікус робить акцент на тому, що важливо не тільки відрізняти хороше від поганого, але і мати сміливість діяти відповідно до власних переконань. Він, як батько та адвокат, виховує своїх дітей вірою в принципи рівності перед законом та важливості боротьби з расизмом та соціальною несправедливістю.

Інший підхід представлено через образ Кельпурнії, яка, незважаючи на свою роль служниці, демонструє ніжність і розуміння до дітей Фінчів. Ця ознака виховання розкриває важливість любові та співчуття у вихованні. Через образ Аттікуса Фінча автор показує, як важливо бути прикладом для своїх дітей. Аттікус вчить своїх дітей цінностям справедливості та моралі через власну поведінку та вчинки. Його поведінка, чесність та постійний потяг до справедливості надають їм зразок, за яким вони можуть керуватися у своєму житті. Він намагається виховувати їх, демонструючи власні цінності та інтелектуальну незалежність.

Загальна атмосфера в сім'ї Фінч сприяє розвитку гідних, морально зрілих особистостей. Аттікус і їхня няня Кельпурнія впливають на їхній розвиток, надаючи їм засоби для розуміння світу та справедливості. Таким чином, виховання у цій сім'ї виступає як важливий момент у розкритті теми справедливості та гідності, яка пронизує роман «Вбити пересмішника».

Отже, роман «Вбити пересмішника» відображає важливість морального і етичного виховання, а також боротьби за справедливість та рівність. Він надає читачам цінні уроки щодо важливих аспектів виховання, які залишаються актуальними й сьогодні.

Список використаної літератури

1. Лі, Х. *Убити пересмішника*. Режим доступу: URL: <https://www.ukrlib.com.ua/world/printit.php?tid=3562>

Рейш Катерина

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського
науковий керівник: Камінська М.О., к. філол. наук, доцент*

СТАТУС ТА КЛАСИФІКАЦІЯ ЕПІТЕТІВ ЯК ЗАСОБІВ ТВОРЕННЯ ОБРАЗІВ У ХУДОЖНІХ ТВОРАХ

Художні твори характеризуються насиченістю засобами виразності, які забезпечують не тільки структурну різнобарвність та індивідуальний стиль

письменника, а й несуть певне смислове навантаження, яке виконує функцію передачі та розкриття створеного образу. Найчастіше у творах можна помітити засоби семантичного рівня – епітети, які відносяться до групи, що базується на взаємодії логічного та експресивного значень.

За своїм структурним складом, епітети мають доволі широку та неоднозначну класифікацію. Дотримуючись класифікації Л. Єфімова, епітети мають чотирирівневу структуру:

1) Прості епітети, які не несуть оціночної характеристики, головна мета даних епітетів наситити текст, вони є об'єктивними та загальнозрозумілими: *next day, sharp edges, bright sun*.

2) Епітети метафоричного значення, які уже мають емоційне навантаження, та мають за мету створити образну характеристику: *crazy look, wild behaviour* [3, с. 57].

Що стосується власне семантичного поділу епітетів – вони мають дві класифікації, які поділяються на підтипи вужчого значення.

Першим типом є неасоціативні епітети, які надають характеристику іменникам, але є непритаманними для таких слів. Хоча таку класифікацію розглядає багато учених, у ній є певна неоднозначність, адже усі епітети, які надають оціночне значення чи використовуються як простий засіб поширення речення, використовуються з застосуванням асоціативних зв'язків набутого досвіду. Тому варто зазначити, що даний тип класифікації є спірним і потребує подальшого вивчення та встановлення принципів формування зв'язків між самим епітетом, та словом, яке вони описують [3, с. 57].

Асоціативні епітети найбільш використовувані у мові і за своєю структурою поділяються на: прості епітети, складені епітети, фразові епітети та каузальні епітети [3, с. 58-59].

Прості епітети за своєю структурою не мають особливостей і для свого творення використовують слова, асоціативне значення яких є найбільш використовуваним для позначуваного слова: *глухий кут, сильний вітер, гіркий спогад* [3, с. 59].

Тоді як на противагу простим епітетам є складені, де розширюється граматична будова, для надання більш експресивного значення і підкреслення ситуації: *тупоголовий чоловік, щиросердна розмова* [1, с. 147].

Фразові епітети за своїм значенням тяжіють до метафоричних, значення яких виокремлюється більше контекстуально, та надає ширшого значення. Використовуючи дані епітети, автор надає не тільки образну характеристику, створюючи гендерний портрет чи фізичний, а й закладає певний емоційний або психологічний образ, який відображає результат описуваних подій, безпосередню реакцію або психологічний стан. Наприклад: *стріляний горобець, лицар печального образу, іудинне коріння, живе серце* [2, с. 209].

Каузальні епітети творять цілу синтаксичну конструкцію і можуть вживатись як окреме речення. Вони виражають реакцію, творячи причиново наслідкові зв'язки: *посмішка рот до вух, людина як шевська смола* [1, с. 146].

Варто зазначити, що ця класифікація не є єдиною, кожен науковець виокремлює інші види та підвиди епітетів, роблячи їхнє значення вужчим та

конкретнішим. Наша увага була зосереджена саме на класифікації Л. Єфимова, так як вони є найбільш вживаними і не викликають труднощів із детермінацією. Зрештою, варто також наголосити, що робота з таким тропом як епітети завжди викликає нюанси, адже смислове навантаження кожного епітета є специфічним та унікальним і при їхньому трактуванні потрібно звертати увагу на супроводжуючі компоненти та контекст, задля уникнення суперечливих моментів.

Список використаної літератури

1. Венгель, С. В., Альбота, С. М. Стилiстичні особливості епітетів в українському перекладі притці Р.Т Кійосакі “Багатий тато, бідний тато”. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер. Філологія. 2022. Вип. 55. С. 146-148.
2. Дика, Л. Колірний епітет як образний засіб мови художнього тексту. *Філологічний дискурс*. 2018. Вип. 7. С. 205-213.
3. Єфімов, Л. П., Ясінецька, О. А. *Стилiстика англійської мови і дискурсивний аналіз*. Навчально-методичний посібник. Вінниця: Нова Книга, 2011. 240 с.

Ремінний Павло

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського*

науковий керівник: Таратута С. Л., к. філол. наук, доцент

СУТНІСТЬ ЛЮДСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ТА ЇЇ ВТРАТА В КОНТЕКСТІ РОМАНУ К. ІШІГУРО «НЕ ВІДПУСКАЙ МЕНЕ»

«Не відпускай мене» Кадзуо Ішігуро – це роман, який залишає незабутні враження завдяки своєму вишуканому стилю, складним моральним питанням та глибоким філософським роздумам. Твір пронизаний меланхолією, втратою і ностальгією, і розкриває перед читачем безсмертний парадокс: якщо ви знаєте дату свого закінчення, чи зможете ви все одно жити повноцінним життям?

Роман розповідає історію Кеті та Тома, двох молодих людей, які виростили в особливому пансіонаті, де їхнє життя цілком регулюється і контролюється. Поступово читач розуміє, що головні герої – це «донори», люди, створені для того, щоб служити джерелом органів для тих, хто має побороти смерть. Автор майстерно відтворює поступовий процес розкриття цієї жахливої правди перед читачами.

За внутрішнім світом Кеті і Тома криються глибокі питання про сутність людської існування, моральність та обмеженість свободи в умовах суспільства, де живе релігія науки та нормативна мораль. Автор піднімає проблеми морального вибору та гуманізму, примушуючи читачів обмірковувати їх, знайомлячись із загадковими долями героїв..

К. Ішігуро вдало поєднує холодну діалектику наукового експерименту з